

zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák. a přestupekem podle § 8, 411 tr. zák. a odsouzena za to k určitému trestu podmíněčně, zrušil rozsudek nalézacího soudu ve výroku, jímž byl obžalovaný povolen podmíněný odklad výkonu trestu a vyslovil, že trest na svobodě, uložený obžalovanému, je nepodmíněný.

D ů v o d y:

Státní zastupitelství napadá zmateční stížností pouze výrok nalézacího soudu o podmíněném odsouzení a dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 11 §u 281 tr. ř., uplatňuje, že povolení podmíněného odsouzení je v souzeném případě podle §u 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. vyloučeno. Stížnosti nelze upřít oprávnění. Nalézací soud povolil obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu v úvaze, že byla dosud trestána jen pro menší trestné činy, naposled pro krádež dříví podmíněně, a že nebylo uznáno, že se činu toho dopustila z pohnutek nízkých a nečestných. Tento předpoklad je však v rozporu s obsahem rozsudku okresního soudu v Městě Žďáře ze dne 29. dubna 1925, v jehož důvodech se výslovně praví, že čin byl spáchán ze zlístivosti, tudíž z pohnutek nízkých a nečestných.« Za tohoto stavu věci ocítá se rozsudek v rozporu s oněmi spisy okresního soudu v Městě Žďáře a bylo povolení podmíněného odsouzení v souzeném případě podle § 2 zákona vyloučeno, neboť do dne, kdy byly spáchány trestné činy uvedené v napadeném rozsudku krajského soudu (zločin podle §u 99 tr. zák. a přestupek podle §u 8 a 411 tr. zák.), neuplynula ještě doba pěti let, určená pro přestupky, od rozhodných dob stanovených v §u 2 odst. druhý zákona o podmíněném odsouzení. Ježto tudíž obžalovaná byla již dříve odsouzena pro čin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné (odst. první zák. o podm. odsouzení) a ježto neuplynula ještě pětiletá zákonná lhůta v druhém odstavci §u 2 stanovená, bylo podmíněné odsouzení pro souzené trestné činy podle §u 2 zákona vyloučeno. Přiznal-li nalézací soud přes to obžalovanému podmíněný odklad trestu, porušil výrokem tím zákon, vykročiv z mezí trestní moci zákonem mu vykázaných, ocitnuv se mimo to v rozporu se spisy a dopustil se zmatečnosti podle čís. 5 a 11 §u 281 tr. ř. Státní zastupitelství napadá proto rozhodnutí soudu právem oprávněným prostředkem zmateční stížnosti, jenž má místo vždy, jde-li o porušení zásad zákonem o podmíněném odsouzení závazně vyslovených, a takovou zásadu, již soud musí dbáti vždy, již však tu porušil, stanoví i § 2 zák. o pod. ods. (viz sb. n. s. č. 249, 710, 1754). Odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství bylo proto vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2766.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Pro skutkovou podstatu § 1 zákona stačí, šlo-li dlužníkovi jen o to, by zmařil konkrétní hrozící nebo již zahájenou exekuci a tím uspokojení věřitele z této určité exekuce; nezáleží proto na tom, zda věřitel může dojít částečného neb úplného uspokojení z ostatního jmění dlužníkovy

nebo ze jmění osob, za tutéž pohledávku spoluzavázaných; jen podle výsledků konkrétní exekuce jest řešiti otázku, zda byla jednáním pachatelovým způsobena škoda vůbec a ve výši 100 Kč převyšující zvláště.

Spoluvina poddlužníka na přečinu § 1 zákona, vyplácel-li dlužníku soudně obstavenou pohledávku.

(Rozh. ze dne 7. května 1927, Zm I 594/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 1. září 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 5 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, dovolávající se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., je bezdůvodna. I když je pravda, že doručením příkazního usnesení obžalovanému jako poddlužníku založen byl, hledíc k ustanovení Šu 308 a násl. ex. ř., mezi stěžovatelem a poručenstvem nezl. vymáhajícího věřitele ohledně pohledávky usnesením tím k vybrání příkázané — poměr soukromoprávní, nevylučuje to ještě, by jednání, jehož se obžalovaný dopustil za dotyčné exekuce, nebylo podřaděno ustanovením trestního zákona, jakmile vykazuje veškeré náležitosti soudně trestného činu (článek I. a V. uvoz. zák. k tr. zák.). Je proto okolnost, že poručenstvo nezl. vymáhajícího věřitele je oprávněno žalovati stěžovatele jako poddlužníka o zaplacení pohledávky, jestliže nebyla včas a řádně zaplácena, a že poručenstvo nastoupilo také skutečně proti obžalovanému — ovšem po spáchaném deliktu — pořad práva civilního, a že obžalovaný pohledávku za exekuta zaplatil, — zcela nerozhodna při zkoumání otázky, zda jednání obžalovanému za vinu kladené zakládá čin trestný. Bezdůvodnou je námitka stížnosti, že v souzeném případě schází zákonná náležitost poškození, ježto prý nelze tvrditi, že jednáním obžalovaného věřitel utrpěl nebo utrpěti mohl nějakou škodu majetkovou; ručilť prý obžalovaný jako poddlužník vymáhajícímu věřiteli celým svým jměním, i přes objem a rozsah pohledávky k vybrání příkázané, za jeho pohledávku a měl prý vymáhající věřitel kdykoli možnost, tuto pohledávku nebo její nezaplacený zbytek proti obžalovanému zažalovati a z jeho jmění exekucí vydobýti. O spoluvině na přečinu maření exekuce podle Šu 1 zák. mohlo by prý se mluvit jen v tom případě, kdyby obžalovaný jako poddlužník neměl buď žádného neb alespoň exekuci podrobeného jmění, z něhož by vymáhající věřitel mohl dojiti uspokojení. Leč stížnost přehlíží, že pro skutkovou podstatu Šu 1 zák. o mař. exekuce stačí, šlo-li dlužníkovi jen o to, by zmařil konkrétní hrozící nebo již zahájenou exekuci a tím uspokojení věřitele z této určité exekuce. Proto nesejde s hlediska tohoto deliktu na tom, zda-li věřitel může dojiti částečného neb úplného uspokojení z ostatního jmění dlužníkovy nebo ze jmění osob, za tutéž pohledávku spoluzavázaných; v důsledku toho sluší také jen podle výsledku této konkrétní exekuce řešiti otázku, zda byla jednáním pachatelovým způsobena škoda vůbec a ve výši 100

Kč převyšující zvláště (sb. n. s. č. 1711 a j.). Je proto pro zjištění škody způsobené věřiteli zmařením exekuce směřodatnou doba spáchaného činu; že potom byla, ať jakýmkoli způsobem, povstala škoda od věřitele odvrácena, nemění ničeho na trestní povaze před tím již spáchaného činu. Jestliže tudíž škoda, jež zmařením vedené exekuce vzešla, byla obžalovaným dodatečně ať dobrovolně neb cestou právního pořadu odčiněna, nemá to vlivu na založenou již skutkovou podstatu trestného činu, ale přichází v úvahu pouze, jako polehčující okolnost náhrady škody, k níž v souzeném případě nalézací soud při výměře trestu také skutečně přihlížel. Podle toho nemá pro přiřitatelnost činu právního významu otázka, zda obžalovaný jako poddlužník měl po ruce jinaké, exekuci podrobené jmění, z něhož by se vymáhající věřitel mohl hojiti. Pokud zmateční stížnost popírá správnost skutkových zjištění rozsudku poukazem na obhajobu obžalovaného, přednesenou v řízení před první stolicí, brojí tím jen nepřipustně proti volnému uvažování průvodů a založenému na něm přesvědčení nalézacího soudu, jež podrobil zejména zkoumání obhajobu obžalovaného, neuznal ji však z důvodů jím uvedených za správnou (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). K námitce přednesené obhájcem při veřejném líčení o zmateční stížnosti, že vyplácel-li stěžovatel Janu M-ému přes soudní obstavku mzdu dále, nebylo to způsobilé zmaření exekuce vedenou proti Janu M-ému, a že by na straně stěžovatelově mohlo jíti snad nanejvýše jen o beztrestný pokus spoluviny na přečinu maření exekuce, kdyžtě podle doslovu exekučního povolení »doručením této záповědi poddlužníkovi jest pokládati povolené zabavení z a v y k o n a n é a vymáhající strana nabyla jím pro své vykonatelné pohledávání práva zástavního«, stačí uvést, že podle zjištění nalézacího soudu vyplácel stěžovatel p ř e s »vykonané zabavení« a »nabyté právo zástavní« Janu M-ému vědomě a úmyslně celou mzdu, by účele exekuce nebylo dosaženo, a že exekuce zůstala skutečně bezvýslednou právě proto, poněvadž si Jan M. vybíral celou mzdu dále a stěžovatel mu celou mzdu vyplácel, ač jim bylo exekučními usneseními přikázáno, důchody ze mzdy nevybíráti, po případě nevypláceti. O nezpůsobilém prostředku neb o pouhém pokusu nemůže tudíž býti řeči.

Čís. 2767.

»Nepřiměřeným« (§ 486 čís. 1 tr. zák.) jest užívání úvěru, když vypůjčené částky nejsou v náležitém poměru k hospodářské síle dlužníkově, takže příhody, s nimiž nutno každému řádnému hospodáři čítati (na př. dočasná stagnace v obchodě), mohou způsobiti neschopnost placení; »lehkomyslným« jest takový způsob užívání úvěru, který nedovozuje uvážiti s náležitou péčí, zda bude lze včas zaplatiti.

V případech § 265 tr. ř. nevylučuje dřívější trest podmíněného odkladu výkonu trestu, dodatečně přisouzeného, ani když byl uložen za čin povahy vytčené v § 2 zákona; nerozhodl-li soud proti předpisu čtvrté věty § 6 odstavec čtvrtý zákona též o tom, zda má býti vykonán i první podmíněný trest, a státní zastupitelství si proti tomu nestěžovalo, nelze onu závadu odstraniti z moci úřední a jest omeziti zrušení výroku jen na druhý trest.

(Rozh. ze dne 7 května 1927, Zm II 443/26.)